

- עלי מרפא
- שער הגליון
- יין הנגרי
- למעשה
- בני היכלא
- דרכי נועם
- טיעם גן עדן
- כוכבי אור
- עומק הפרשה
- חנך לנער
- שאל בני
- הלכה פסוקה
- המדריך להתמודדות עם מחשבות
- רגלים על הקרקע...
- בשמייים הוא כבר יודע את האמת
- חיים חדשים באור הפרשה
- אישו של רבינו בחוצות וורשה
- התורה הזמנית
- סיים תורה ס"ב
- מצוות הידוד השכל, עם האמונה
- חיים של אמונה
- איפה נמצא השפע של יהודי?
- אמונת הנחמה בהתחלה לדרות
- ענייני דינמא: שמירת המחשבה
- המשך הלכות השכיחות לנעשים

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

ההצלחה מתחת הרגליים

הצלחה מצטיירת כעמידה על פסגה, אבל האמת שההצלחה נמצאת במקום הרבה יותר נמוך

הכי כדאי להשקיע. ובכן, דע לך שההזדמנויות הרווח הטובות ביותר מצויות במצבי 'עקב', נצל זאת.

להקשיב לעקביים

זמני ומצבי 'עקב' אכן אינם פשוטים, אבל מה שנדרש מאתנו שם הוא כן פשוט, כשקשה לך וכבד לא

כולנו רוצים להצליח וגם מוכנים להשקיע בהצלחה, השאלה היא רק היכן ומתי הכי כדאי להשקיע. ובכן, דע לך שההזדמנויות הרווח הטובות ביותר מצויות במצבי 'עקב', נצל זאת.

מצפים ממך להצליח באותו אופן ובאותו סגנון הזכור לך מזמנים אחרים כשהיית במיטבך, כן מצפים ממך לשמור אמונים, להחזיק מעמד, לשמור על קשר ולהביע נאמנות. קשר של ידידות עשוי להתעצם לכדי ברית נצח דווקא בזמנים קשים, משום שאז ניתנת ההזדמנות להוכיח נאמנות בלתי מסויגת, להביע התקשרות נעלה יותר.

כאשר שניים נאבקים והאחד נופל וחברו דורך עליו בעקבו, זוהי לכאורה התכלית התבוסה, המערכה אבודה. אבל כל זה ממש איננו נכון בנוגע לעם ישראל שזוכה לכבודה גם לאחר שהפסיד אותה לכאורה. יעקב אבינו נקרא על שם העקב - משום שהוא אחז בעקב של עשיו, ומשם טיפס ועלה עד שהשיג את הבכורה וגם את הברכה.

הניצחון הנצחי שלנו אינו תלוי במצב בו אנו נתונים אלא בשאלה - במה אנו אוהזים. גם במצבים של (תהלים מא ז) 'הגדיל עלי עקב', כאשר השונאים והאויבים מתגברים עד שעקביהם כביכול דורסים אותנו, מבחינתנו המערכה לא הוכרעה, אדרבה - מכאן יבוא הנצחון האמתי שלנו.

בשביל זה צריך להקשיב 'והיה עקב - תשמעו', כאשר אתה בעקביים, תתחיל להקשיב ולשמעו איך בתוך המצב הזה כל מה שמתרחש אלו אך ורק משפטי ה', זו הנהגה אלוקית שנועדה לקרב אותך דרך מה שעובר עליך אל ה' יתברך. וכשתקשיב ותזהה בתוך הקשיים את הנהגת ה', מובטח לך 'ושמר לך את הברית ואת החסד', תגלה שהקשר שלך עם ה' הוא נצחי ובלתי ניתן להפרה, והחסדים ממשייכים לפעול למענך (ע"פ ליקו"ה עכו"ם ד).

אדם מתרפק על תקופות מוצלחות ועל התחומים בהם הוא במיטבו, לפיכך כשמתרגש עליו קושי ומתעוררת הפרעה, הוא נעשה טרוד ומבולבל וכל תשומת ליבו מוקדשת למשאלה שרק יסתלק כבר מחייו הקושי הזה. זה מה שגורם לנו להיות הרבה פעמים מאוכזבים ודואגים, בבחינת 'בוקר תאמר מי ייתן ערב' - מתי תבוא כבר שלוות הערב, ובערב שוב 'מי ייתן בוקר'.

היכן ההצלחה?

זו נטייה מסוכנת, הרבה אנשים טובים שהתחילו כל מיני התחלות טובות, נוטים להיקלע לשגרת התרפקות על העבר, כשהם אינם חדלים לומר לעצמם שוב ושוב: 'אוי, איפה אני היום ואיפה הייתי פעם!'. אדם משכנע את עצמו כי אילו היה המצב כמו פעם, בוודאי היה מצלח. אבל המצב הרי השתנה ואם כן גם ההזדמנויות אינן..

כל אחד בעיני עצמו היה פעם מצליח, היה פעם מתעלה, ואי פעם נלהב. ובאמת מי שזכה אי פעם לטעום טעם של מתקיות, הצלחה, חשק והתלהבות, יתקשה מאוד לחוות ריחוק וקרירות ולגלות שהוא מתקשה להחזיק מעמד בהנהגות טובות שקיבל על עצמו. וכשלתעת פתאום הוא מוצא את עצמו תחת ה'עקב', מתבוסס בקשיים ומתפלש בעניינים נמוכים וכבדים, הייאוש עלול באמת להשתלט עליו.

צורת החשיבה הזו אינה לוקחים בחשבון אפשרות אחת פשוטה: יתכן שההצלחה והברכה מסתתרות ממש היכן שאינך מעלה על דעתך. במקום ובזמן הכי פחות רצוי מבחינתך. לשם כך ראוי להבין את סודו הנפלא של העקב.

בפרשת השבוע מונה התורה את כל הטובות והברכות שירעפו ויבואו על ראשו של שומר התורה והמצוות. ובאיזה לשון בחרה התורה לפתוח את כל ברכות הטוב - 'והיה עקב'. עקביים, המקום הנמוך ביותר בקומת אדם, הנרמס תחת כפות הרגליים ולוחך עפריים. וכי מאיזה טעם מוגדרת הברית המרוממת כל כך בין יהודי לאביו שבשמים, דווקא בלשון 'עקב'?

דבר גדול לימדונו כאן. הברית והחסד - הקשר שלך עם בורא עולם, יתהווה דווקא שם למטה תחת העקב, בזמנים הקשים והיבשים בהם אתה חש נרמס ומתלכלך, מתקשה וכבד, שם דווקא ממתניים לך כל הברכות וההצלחות. כולנו רוצים להצליח וגם מוכנים להשקיע בהצלחה, השאלה היא רק היכן ומתי

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

המחשבה ורדפת? תתקדם, אל תפחד כלל ב"ה יום ב' מסעיך תר"ג לפ"ק:

מכתבו קבלתי היום פה טעפליק על ידי השליח מוסר פתב זה וקראתי היטב. ולא עמדתי מרעיד כל כך פאשר דמית פי כל ענין ספור הפעשה שלך אינו חדש אצלי כלל. פי פנה וקזה עבר על פמה נפשות ישן אל פטריים. וגם עלי עבר יותר וגם עתה עובר פאלה ופאלה על פמה וכמה. אבל יש הרבה שגוועים מזה הרבה הרבה וגם אינם צועקים כלל.

ואם אמןם הצעקה מעלה גדולה. עם כל זה פטנוטה הצער והצעקה למדה שחודה ועצבות ויגנות היא מוקת יותר. וכן שאמר אדמו"ר ז"ל שפעצבת מזיק מאד לאלו היצורין רעים שיהם בחינת רוח שטות ממש. וכל מה שדוחקין עצמן לדחות המחשבות אלו הם מתגברין יותר. וצריכין רק לבלי לחוד מחשבתו לאחוריו ולבלי להביט עליהם כלל. אך אם פוערים ודועשים כמו שדועשים. פי צריכין לבלי לפחד מהם כלל. ואם אך על פי נן הם מסבבין בפמה סבובים, מה לעשות אנס רדמנא פטרה.

אבל איך שיהיה צריך להתגבר מאד להיות כל היום בשמחה ולבלות היום קצת בתפילה וטסק התורה וכו'. והעקר לבלי להסתכל לאחוריו כלל. ואל תביט אחריה ולבלי להפשוך אחד הצער יותר מדי. פי אינך יודע כלל מה נעשה בעולם עם צדיקים וביטנים וישעים בכל הדור ודור בכל אדם ובכל יום ויום. והכל צריכין להרחמן האמתי וכו'. אשרינו שאנו יודעים מקונו ואין אנו מתגברים עליו ואנו חותרים ללכת בדרכיו ואנו מתקבצים יחד על ראש השנה, וכו' התקוה שגם אתה תהיה נמנה בימי ראש השנה הקדושים הבא עלינו לטובה: נתן מברסלב

חק ולא יעבוד

יום	יום לחדש	ליקוטי מוהר"ן תניינא	ליקוטי הלכות ח"ה	משנה בורה ה"ב	דף היומי	ימי מוהר"ן
שבת	יח	טז	ה	קכג	פא	רמב
א	יט	טז	ו	קכה	פב	רמג
ב	כ	יז	ז	קכז	פג	רמד
ג	כא	יז	ח	קכח	פד	רמה
ד	כב	יח	ט	קכח	פה	רמו
ה	כג	יח	י	קכג	פו	רמז
ו	כד	יט	יא	קכה	פז	רמח

התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן קמא. סימן ס"ב

העשיר מטאלנא

באומן גר יהודי בשם 'חיים פנחס', הוא התפלל בקלויז של טאלנא. הוא היה עשיר שגם מכניס אורחים, בעל צדקה ולמדן. הוא הגיע מלובלין, והיה 'מתנגד' מופלג.

לפני פטירתו ביקש שלא יוליכו את מיטתו בשעת ההלוויה על יד בית הכנסת ברסלב! ואף אמר: "תודה לה' שכל ימי חיי התגוררתי באומן ומעולם לא דרכתי בבית כנסת של חסידי ברסלב!..."

אוי! היה למדן גדול ובעל צדקה גדול, אך לפני פטירתו הוא אומר כאלו מילים - - - כוונתי לומר: רואים עד כמה הצדיק יכול להיות נעלם... בנו, שלא היה מתנגד ואף נמנה בין אנשי שלומינו, ציווה על אנשי החברא קדישא: "הוליכו את מיטת אבי דווקא דרך בית הכנסת של חסידי ברסלב!"

וכשתמהו אנשי החברא קדישא, ענה להם הבן: אני הרי משלם לכם! והחברא קדישא, כשישלמו להם הם ציינו.

התאוננו שאר החסידים שנכחו בלוויה: "היעלה על הדעת שאת חיים פנחס יוליכו על יד בית הכנסת של חסידי ברסלב??" ענה הבן: "מה זה עניינכם? זו הוראה שלי, זה אבא שלי! הוא הרי מתחרט כעת! כעת הוא כבר יודע מה האמת!!"

רבינו אומר: "וכולנו אין פנינו יפות כלל, אנו צריכים שירחם עלינו השי"ת ליתן לנו מנהיג רועה נאמן שיכול להאיר בנו ידיעה הנ"ל, כדי שנוכל לעבדו יתברך כראוי ולבוא אל התכלית". עלינו להחיות עצמנו בזה, שברוך השם אנחנו לא אומרים דיבורים כמוהו, ואף לומדים את ספרו של הרבי! עלינו להודות על כך להשם יתברך!

בימי מוהרנ"ת בשנים בהם ההתנגדות הייתה בשיאה, השמחה בשמחת תורה הייתה מיוחדת במינה. אנ"ש ישבו בביתו של רבי נתן ודיברו מהרבי, אך בחוץ בערה אש של מחלוקת והתנגדות.

כשרבי נתן יצא ממפתן דלתו, נשמע מבית הכנסת הגדול בעיר: 'אתה הראת לדעת' בקול רעש גדול. נענה רבי נתן ואמר לאנשיו: "עם מי יש לנו עסק: עם יהודים שצועקים 'אתה הראת לדעת!' אלא שלפני ה'אתה הראת' ואחרי ה'אתה הראת' רק השי"ת יודע מה נעשה אתם..." רואים שוב עד כמה הבע"ד מסמא את העיניים, אפילו כלפי יהודים ששואגים בהתלהבות 'אתה הראת!!'

נצוד לשונך הלכות לשון הרע

אסור לדבר רכילות בין שלא בפני האדם שדוברים עליו ובין בפניו. כגון האומר: 'שמעת מה שפלוגי דיבר עליך לשה"ר כך וכך?', והמדבר של אותו לשה"ר נמצא בשעת סיפורו לשומע. רכילות בפני האדם שעליו מדבר יותר חמור מרכילות שלא בפניו: א. כי השומע יותר עלול לקבלו, אע"פ שאסור, בחשבו שאם הרכילות שקר, לא היה המדבר מעיז לשקר לפני האדם שמדבר עליו. ב. כיון שהאדם שעליו דיבר נמצא במקום בשעת סיפורו, אין לשומע זמן לחשוב אם זה נכון או לא, לכן גורם לרוב מיד.

השומע רכילות והלך והאדם שהאדם שעליו דובר ברכילות, כגון שספרו לו: פלוגי אמר עליך כך וכך לשה"ר, והלך ושאל אותו פלוגי: למה דברת עלי? עובר על איסור שמירת רכילות וקבלת רכילות. אם גילו לו מי סיפר לו שדיבר עליו או שזה מובן מעצמו עובר גם על דיבור רכילות. אם יש לשומע תועלת מדיעת הרכילות ע"י ה'ל' לשה"ר. [קיצור ה'ל' לשה"ר, ה'ל' רכילות פרק ג' סעיף ב']

משיח - סוף כל סוף יגמר התקון על ידי שימציא נקודות טובות בישך אל אפלו באחרית הימים בסוף הגלות, עד שיחזור ויבנה בית מקדשנו:
ליקוטי הלכות, עירובי תחומין ו, ג

מצוות שאדם דש בעקביו

גדולה, ואין בעשייתם הרבה כבוד והרגשה של הצלחה, אך מי שיש בו ניצוץ של אמונה אינו דש בעקבי שום מצווה - יודע ומאמין הוא שאפילו המצווה הקטנה ביותר משמחת למעלה בעליונים, וזה בעצמו כבר סיבה לרקוד עם הרגלים והעקבים.

לעבוד את ה' מתוך העקב: פעמים שאדם נמצא במקום של 'עקב' - מקום ירוד, ונדמה לו ששם אי אפשר לו לשמוע קול ה' ולקיים רצונו, ועל כך מזהיר הפסוק 'והיה עקב תשמעו' - תשמעו את קול ה' מתוך העקב.

לעבוד את ה' מתוך העוה"ז - רגלי: כל העולם הזה נקרא בשם 'רגליים' לעולמות העליונים, ועל כך אומר הפסוק 'והיה עקב תשמעו' - 'והיה' לשון שמחה, כי זה עיקר השמחה ועיקר הנחת של ה' שתשמע ותקיים את רצונו דווקא מתוך העולם הזה - מתוך הרגליים של העולמות העליונים,

עקבתא דמשיחא: בזמן של 'עקבתא דמשיחא' מתגבר הסט"א מאוד לדרוך על נשמות ישראל בעקביו, אז מתגבר 'יעקב' לאחוז ב'עקב' עשו ולהכניעו, וזאת מחמת 'והיה עקב תשמעו' (ליקו"ה י"ן נסך ד').

הכל במשפט מה' גם כשדורכים עליו: גם כשאדם רואה שדורכים אותו תחת רגלי אויביו, ישמע וידע באמונה שלמה 'את המשפטים האלה' שהכל במשפט מאת השם יתברך ואין עוול במשפטו (שם).

ריקודים ברגליים: 'והיה עקב תשמעו' - אלו מצוות שאדם דש בעקביו - המצווה הגדולה אותה אדם דש בעקביו היא מצווה שלכאורה אינה נראית כמצווה, אך כל היהדות תלויה בה, והיא, הריקודים עם ה'עקביים' והרגליים על שמחת יהדותנו - ועל כך דרשו חז"ל 'והיה' לשון שמחה, שהשמחה היא בעצמה המצווה אותה אדם דש בעקביו, (כוכבי אור).

להתחזק לשמור כל מצווה: ישנם מצוות - הלכות - מנהגי ישראל שאדם דש בעקביו ואינו מתחזק לשמרם ולקיימם מחמת שאינם נראים לו כמצוות חשובות שראוי להשקיע מאמץ עבורם, הם נראים כמו 'רגלי המצוות', ועליהם מזהיר הכתוב לשמוע ולשמור כל מצוה הלכה ומנהג - והיה עקב תשמעו, תשמרו כל מצווה אפילו שהיא ב'עקב'.

'לשמעו' הפנימיות שיש בכל מצווה: ישנם מצוות הלכות ומנהגים שאדם דווקא כן מקפיד בעשייתם, אך משום מה דש בעקביו ומזלזל בחשיבותם, ונשאר אדיש לאחר עשייתם כמו לפני עשייתם. ועל כך מזהיר הפסוק 'והיה עקב תשמעו' - כי יש חלק ה'נעשה' של המצווה שאותה קיים, אך יש חלק ה'נשמע' של המצווה שהוא חלק החיבור הפנימי לה' דרך המצווה, שעליה האדם דש בעקביו.

להחשיב כל מצווה: ישנם מצוות אותם אדם לא מחשיב כמצוות חשובות ואינו רואה סיבה לשמוח ולרקוד אחר עשייתם, אין בהם איזה מסירות נפש

הליכות

שיחות ומנהגים

התחזקות

את המצוה ש'עמדה' שם עביר עירובי חצרות ואכלה. ואף אחד לא ידע מזה. אחר כך ביום שישי הבחינו שהמצוה לא נמצאת ואחר ברוי נודע שגדול זה אכלה, והגדול הנ"ל נפל מחמת זה בעיני רוחו כל כך עד שנתפסק לגמרי בחמקא ליצן.

אמר על זה מוהרנ"ת, שזה מטעם שהתגאף בעיני רוחו על שזכה לדבר גדול כזה של תענית משבת לשבת ועתה נראה ש'נפל מזה' ואכל. אך במקום זה היה לו להתחזק ולקטוב וכי איהו עולה עשיתי? הרי רק אכלתי מזה! וכי טרפה אכלתי? וזאת לאחר פמה ימים ש'שיתתי' בתענית. ואילו היה לו המדה של התחזקות לא היה נופל כל כך.

מה ש'מזכיר' במכתבי מוהרנ"ת, אודות נחיצות ההתחזקות ולשבר המניעות עד יום מותו, ובלעדיה הספנה גדולה, והראיה מהרב מבאלפאר וכי. זה הרב, היה גאון גדול בתורה ובתקוה, והיה באמת צדיק. אולם מחמת שלא היה לו התחזקות נכאי צעת נפילתו וירידתו, גרם לו הדבר ש'נפל לגמרי מירדותו: שיח שרפי קודש

דוני נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על תורה ס"ב מאמר י"ג

ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

וזהו יוסב אלקים וכו', איתא במדרש (שמות פרשה ט) ז'יסב' לשון סעדה, הינו לשון הסבה. וחסמים, אחד מחמשה (גמו שפשי"ש), הינו חמשת מוצאות הפה. שעל ידם כל העפ"ם פונים לאמונת ישראל, לעבדו שכם אחד, כמו שקתוב: "אז אהפך אל כל העמים שפה ברורה" וכו'. עלו בני ישראל מארץ מצרים, ממצר הגרזן. הינו, על ידי עלות בני ישראל מראשי התאוות הנ"ל, על ידי הדבור, מחזיר את העפ"ם לאמונת ישראל. וזה עקר קשוי האמונה, בחינת מתקשטא בקשויין דלא הווי. על ידי אמונה בשלמות, אז התרה אכילה, בחינת ז'יסב': (עד כאן לשונו, זכרנו לברכה).

קריעת ים סוף

רבינו מבאר את כללות המאמר בפסוק ויסב אלקים שנאמר בתחילת הפרשה של קריעת ים סוף, ובאמת זה עיקר הגילוי שנתגלה בקריעת ים סוף, החידוש הזה של גילוי אלקותו יתברך בזמן הקטנות, כי התחלת יציאת מצרים היתה בליל הסדר בבחינת אתערותא דלעילא, ואחר כך מסתלקין המוחין ומתחילים להמשיך התיקון בימי ספירת העומר באתערותא דלתתא, ותיקון זה של ספירת העומר עדיין לא נשלם בשביעי של פסח, ואם כן מהו היו"ט המיוחד אז, אלא שאז נתגלה הכח לצעוק לה' בתוך המוחין דקטנות, ולהמשיך את הישועה גם בתוך הקטנות, שנוכל למלוא דרך בתוך הים, שאף על פי שעדיין לא זכינו לצאת מהקטנות, וים התאוות מתגברים עלינו מאוד, אף על פי כן נוכל למצוא את הדרך להתקרב להשי"ת מתוך קטנות המוחין הזאת, [וכפי שמתבאר באריכות בדברי האריז"ל, וכידוע נוראת הסוד הזה שע"י גילוי נסתלק האריז"ל, וכפי שמבאר בדברי רבינו שהוא מדרכי ה' שאי אפשר להבין, ושכל מה שעבר עליו הוא גם כן מחמת בחינה זו שעוסק לגלות אלקותו יתברך בתוך הקטנות].

ובזה מובן ההדגשה שמוציאים את הדיבור מה' מוצאות הפה, כי שלימות הדיבור הוא כשהוא מאיר באור האמונה ואז הדיבור הוא בבחינת אחדות, בבחינת "שפה ברורה", אבל עיקר השלימות היא להמשיך את התיקון גם למצב שהדיבור עדיין באחדות ופירוד, בבחינת ה' מוצאות הפה, שאין שם תיקון ואחדות, אלא הוא מופרד לה' מוצאות הפה, כי לא מאירים המוחין בהארת הדעת, וגם לשם צריך להמשיך גילוי אלקותו יתברך, עד שגם העכו"ם נהפכים אל הקדושה בבחינת אז אהפוך אל העמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה'.

וזה היה ע"י שידוד המערכות שהיה בקריעת ים סוף, שבזה נתגלה שאין שום טבע, וממילא מאיר הארת האמונה גם בעת האכילה, כי מתגלה שאין שום סיבה מוכרחת, וכל הסיבות הם רק בירורים ותיקונים, וממילא יכולים להתקרב להשי"ת בעת האכילה בתכלית הייחוד והקירוב, וממילא הותרה האכילה, היינו שאינו מרחק כלל מהשי"ת, רק אדרבא זוכים להתקרב ע"י להשי"ת בתכלית ההתקרבות.

שיך לאות ב', וזה שלום ראשי תבות ידע מה ש'השיב ל'אפיקורוס, כי על ידי השלום ידע להשיב על אפיקורסות שבלבו פנ"ל עין שם. וגם על ידי השלום שיש בין ישראל, בין אחד לחברו, גם על ידי זה נתבטלין האפיקורסות, כמבאר במקום אחר. וזה שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (בראשית ובה פרשה ל"ח): "חבור עצמים אפרים הנח לו" (הושע ד), שפשיש שלום בין ישראל, אפלו עובדין עבודה זרה מוחלין להם. אבל חלק לבם, עתה יאשמו" (ש"י). כי על ידי המחלקות באין פסירות פנ"ל, וכל אחד אוהו בדעתו, מאחר שאינם באים ומתוודעים יחד, לדבר אחד עם חברו להפכו לדעתו. ואפלו יבואו יחד וידברו זה עם זה, לא ישוב מדעתו, מחמת הנצחון של המחלקות. אבל פשיש שלום, אפלו עובדין עבודה זרה מוחלין להם. כי על ידי השלום,

בעקבות הרוכל

אתה מעיין? אתן לך כזה חדש, עם כריכה!" זו היתה ההיכרות הראשונה של החסיד ר' יצחק גלבך עם חסידות ברסלב. בתחתית שער הספר המופלא שגילה, נכתב "הספר הקדוש הזה כבר נדפס כמה פעמים ומחמת חשיבותו נמכרו כולם וכעת הובא עוד הפעם לבית הדפוס ע"י ר' אהרן לייב נ"י ציגעלמאן ווארשא, גענשא 27".

באותו רגע ידע איציקל את אשר לפניו. הוא שידל את אביו שירשום אותו לשיבה בוורשה הבירה, וכך הכיר מקרוב את 'חסידו אומן' כפי שכינו אנ"ש בפולין.

באחד הימים הראשונים לבואו לוורשה, כשצעד ברחוב הבחין ברוכל יהודי המהלך עם עגלתו וקורא בקולי קולות "אלטע זאכן! אלטע זאכן!", כשהתבונן בו, שם לב כי בין קריאה לרעותה ממלמל האיש בינו לבין עצמו. סקרנותו התעוררה והוא החל פוסע בעקבותיו, עד שראה אותו נעלם לתוך דירת מרתף עלובה. הוא נקש על הדלת וזו נפתחה. "מה רצונך ילד?" בחן אותו הרוכל במבטו. "רצוני לראות את סחורתך" שלף איציקל את ה'תירוץ' שהכין מבעוד מועד. היהודי הכניס פנימה והחווה בידו על מרכולתו. היו שם בלויי סחבות וכלים מכלים שונים. מקץ רגעים אחדים הבין כי הילד אינו מגלה ענין רב מדי בסחורה. "ובכן, מדוע באת?" שאל ישירות.

איציקל התגבר על מבוכתו ואמר לו את האמת: "ראיתי אותך קודם ברחוב, מבקש אני לדעת מה פשר הדיבורים שאתה מדבר בינך לבין עצמך תוך כדי הכרזות על מרכולתך".

הרוכל ניחן בטביעת-עין. הוא הבחין כי נער זה לא בא כדי להטרידו, אלא מתעניין באמת ובתמים. "שב", הצביע על כיסא סמוך, והחל מספר לו על הרבי הקדוש רבי נחמן מברסלב, שנתן עצה קדושה ונפלאה לכל יהודי באשר הוא, מקטן ועד גדול, לשוחח מדי יום עם בורא עולם בפשטות ולשפוך את הלב לפניו. "אלו הדיבורים ששמעת אותי מדבר".

כשעזב איציקל את המרתף הדל אחוז התרגשות, הסיק את המסקנה המתבקשת: אכן, לא טעיתי בהחלטתי, מקומי הוא בין חסידים אלו אשר אלה וכאלה הם הליכותיהם ודיבוריהם!"

חדר ה'שמות' בעיירה לוקוב הפולנית, לא היה שונה בהרבה מדומיו ביתר עיירות הסביבה. מאחורי קיר גבוה נערכו להם הררי ספרים שבלו ויצאו מכלל שימוש, אחת לכמה זמן היה מתנדב נער צעיר לטפס ולהשליך אל קרבו את שקי ה'גניזה' שנמסרו לידי מידי הגבאי.

באותו יום היה זה איציקל בן השנים-עשרה, בנו של הטוחן, שהתנדב למשימה. כבקי ורגיל טיפס למרומי הקיר, התיישב והחל מטיל את שקי

דיבורי קודש ברחובה של עיר.

יהודים בוורשה

ה'שמות' פנימה. מדי פעם חיפש בין הספרים, שמא תזדמן לו מציאה נאה מן ההפקר. והנה מבחין הוא בספר הנראה כחדש, אולם כריכתו ניטלה הימנו. הוא תחב אותו בזריזות לכיסו והמשיך במלאכתו.

כשסיים וקפץ בחזרה אל הקרקע, הסתקון לדעת מהו הספר. דלתי השטיבל היו נעולים באותה שעה והוא השתחל מבעד לחלון פנימה, התיישב על הספסל, שלף את הספר מכיסו והתבונן בעמוד השער. 'השתפכות הנפש' נכתב עליו.

כשהחל לקרוא, נשאב כולו אל השורות הכתובות. בשקיקה בלע דף אחרי דף, הדברים כה משכו את לבו עד כי שכח היכן הוא מצוי ולא שם לבו לזמן החולף, אלמלא שמע לפתע קול של מבוגר מפר את הדממה: "יונגאלע, ילד, מהו הספר שהנך כה שקוע בו?"

היה זה משה 'טענצער' - הרוקד. חסיד ברסלב שהרבה לרקד ומכאן קנה לו את כינויו. רוב תושבי העיירה החזיקוהו למשוגע, אך לאיציקל התברר עתה באקראי כי מיושבי סתר בבית המדרש הוא, כאשר דלתותיו נעולות. כשהושיט לו את הספר, עיניו של ר' משה אורו: "אוהו, בזה

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל לחידודא תשובה לחידה הקודמת: מתי זעק רבינו ז"ל: "גיוואלד!! אין שום יאוש בעולם כלל!!" ב'שבת נחמו' האחרון לחיי, בשנת תק"ע. הזכרה: אהרן מרדכי פורטנוי, ירושלים זכה בשובר זכיני ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן תקצ"א

נקודות דעת שאתם חידשתם

ניתן לשלוח חידושים קצרים על התורה הזמנית, עד יום ראשון בשעה 19:00

בְּדוֹאֵי יִתְבַטֵּל הָעֲבוּדָה זָרָה וְהָאֲפִיקוֹרְסוֹת שִׁישׁ לְכָל אֶחָד מֵהֶם, עַל יְדֵי שִׁדְדָרוּ זֶה עִם זֶה, וְיִשְׁבִּיבוּ זֶה אֶת זֶה מְדַעוֹתָיו הָרַעוּת וְהַכְּפִירוֹת. וּבְדוֹאֵי יִבּוֹאוּ לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה וְיִשְׁרָה עַל יְדֵי הַשְּׁלוֹם כְּנֹל וְכִמְבֹאֵר בְּמָקוֹם אַחֵר:

ביטול הע"ז

רבינו מבאר איך שהשלוש הוא יסוד הכל הן בביטול האפיקורסות שבלבו, והן בביטול האפיקורסות בכללות, כי ע"י השלוש יכולים לדבר זה עם זה ובסוף יבאו לאמונה שלימה וישבו מהאפיקורסות, ובוודאי הדברים כפשוטן, אמנם מתוך כללות המאמר יכולים להבין שהדבר נאמר בפרטות כלפי העבודה זרה הזו של בחינות האמצעי, שבאמת אין שום דבר מוכרח והכל בשביל בירור ותיקון, ועיקר מה שהעולם רחוקים מאור האמונה הזו הוא מחמת חסרון השלום, כי ע"י השלוש יכולים לקבל אחד מחבירו הארה זו עד שיזכו לשלימות האמונה.

(גם זה שיש לאות הנ"ל): מהמחלקות נעשה הלבנות, כמבאר בתהלה לידו עין שם היטב. מבאר שם שהחלכות הם תקון המחלקות, כי חזק ומחפץ הצרופי אותיות של המחלקות להלכות כמבאר שם. עין שם מה שכתוב שם שהצדיק לומד אלו הצרופין של המחלקות, ועושה מהם צרופי הלקח וכו' עין שם. וזהו בחינת מה שמבאר כאן, שצדיקין ללמד הלבנות, דהיינו פוסק, בשביל תקון המחלקות. והבין:

להפך הכל לטובה

היינו מה שמבואר בתורה יב איך שהצדיק לוקח את דברי החירופים שמחזרפים הלומדים את הצדיקים, ומברר מתוכם את ההלכות שמהם היה להם יניקה וכמבואר שם באריכות, [ואף על פי שזה מאמר אחר אבל עניין זה שייך למה שמבואר גם בכללות המאמר כאן איך שדייקא מתוך הקטנות נשלם הבירור והכל נהפך לטובה בבחינת אהפוך אל העמים שפה ברורה].

(ש"ד לאות ה): גם כי עקר כל הדברים הן התחלה. כי כל התחלות קשות מחמת שיוצא מהפך אל הפך וכו' כנ"ל. ועל כן בכל פעם ופעם שנוסע להצדיק, צריך שיראה שיבוא בכל פעם מחדש. לא כמו שכבר היה אצל הצדיק, ועקבו הוא בא פעם שנית, רק כמו שלא היה מעולם אצל הצדיק, ויהיה אצלו כמו שבא עקבו מחדש פעם ראשון. כי עקר הוא התחלה, כי כל התחלות קשות כנ"ל, נמצא שעקר פח העבודה של כל הימים אינו אלא ההתחלה כנ"ל עין שם. וכפי הכח וההתחלבות של ההתחלה, כן הולך ומתנהג בעבודתו, כי עקר היא ההתחלה כנ"ל. על כן צריך להתחיל בכל פעם מחדש, כי הן ואולי לא יהיה התחלתו פראי, ואם כן גם כל עבודתו אינה בשלמות פראי, כי הכל מתנהג כפי ההתחלה. על כן צריך להתחיל בכל פעם מחדש, ולבוא להצדיק מחדש, בכח ההתחלבות גדול, והתגברות החדש לעבודת השם יתברך, כדי שתהיה עבודתו פראי כפי פח ההתחלה כנ"ל. וכן בכל פעם ופעם צריך לחשש חששא זו, הן לא התחיל עדין פראי, וצריך להתחיל ולבוא להצדיק בכל פעם מחדש:

קדושת ההתחלה

עניין זה נתבאר במקומו בעניין התענית, שעיקר בחינת התענית הוא הרצון וההבנה להתחיל ולהתקרב להש"ת גם בתוך הקטנות, [שזה בחינת קבלת תענית שהיא עיקר התענית]. וממילא מובן שעיקר ההתחלה שרבינו מדבר כאן אינו שמתחיל להתלהב ולעשות דברים שהם בחינת ריבוי אור לפי מדרגתו, אלא שמתחיל מחדש להבין איך שבכל דבר ובכל מצב יש עבודת ה', וע"ז מתחיל לעבוד את ה' באמת כי מבין שאין רגע שהוא רחוק מה' ואינו יכול לעבוד, וכל פעם שאדם מתחזק בהתחלה זו זהו ממש בחינת תענית.

הענק המושלם ואתה חושב שזה הדרך.

כי העולם לא גומר לחנך אותנו שאין חשיבות למעט ואתה שוה רק אם תביא דבר שנקרא בפי ההמון שלמות ושם אנחנו נופלים.

אנחנו נופלים כי לא נעים לומר, אבל הכנסנו את הקב"ה לאותה משבצת של כל קטני הדעת שאנו מכירים, ולכן נכראה שאם כולם לא נותנים יחס לדבר קטן אז גם אצלו זה לא באמת נחשב כי הרי הוא כל כך שלם אז כל שכן שלא יחשיב את הנקודה.

ואנו חושבים שרבינו רק רוצה לחזק אותנו, ובאמת העיקר הוא שלמות.

אך רבינו אומר לנו שאין לנו באמת שום תפיסה בהש"ת ורק הצדיק הוא משיג באמת את רצון ה', ואומר לך אם אתה חס על הייך תתחיל להאמין לי שבאמת באמת הנקודה נחשבת אצל הש"ת בלי סוף והיא יכולה להפוך באמת את המציאות לגמרי.

אם רק תסכים להאמין בה ולהתמסר אליה. עיקר הלימוד בשה"ק ליקו"מ הוא דרך הקיום שלו, לכן יש לנו עוד הרבה דרך באתגר הקדוש והאמיתי והמחזק העומד לפנינו. שנחכה...

הנקודה טובה זה בפועל מחזיר את מי שמתאמין בנקודתו או אותך בתשובה. וצריך לדעת שהעולם כ"כ רחוק מלתת משקל לנקודה טובה, וגם אם אתה מסכים להתחבר אליה זה כי אתה כבר מצפה לראות את הטוב יונה ברזסקי, ירושלים

בתשובה על ידו.

וזהו ועוד מעט ואין רשע, על ידי שמוצא פהרשע עוד מעט טוב, שישם אינו רשע, על ידי זה והתבוננת על מקומו ואיננו, הינו פשתבונן וסתפול על מקומו ומדרגתו, ואיננו שם על מקומו הראשון, פי על ידי שמוצאין בו עוד מעט טוב, איזה נקודה טובה, ודנין אותו לכף זכות, על ידי זה מוציאין אותו פקמת מפה חובה לכף זכות. וזהו והתבוננת על מקומו ואיננו.

ואם תענין תמצא שרבינו כאן וכן בהמשך התורה מדיגיש רבות את התיבה 'באמת' 'באמת'.

ובזה רוצה להכניס אותנו לעבודה ולצאת מהמדמה שאנו כבר זכינו להבין את הנקודה של אזמרה.

רבינו אומר לך שאתה צריך להבין שזה באמת עובד והנקודה טובה היא לא איזה רעיון פסיכולוגי ח"ו, אלא יש לה משקל אמיתי אם רק תאמין בה, ואומר לך שאם אתה מאמין בכוח הנקודה טובה זה בפועל מחזיר את מי שמתאמין בנקודתו או אותך בתשובה.

וצריך לדעת שהעולם כ"כ רחוק מלתת משקל לנקודה טובה, וגם אם אתה מסכים להתחבר אליה זה כי אתה כבר מצפה לראות את הטוב

לכבוד מערכת עלה לתרופה שלום וברכה.

אנו זוכים להתחיל תורה חדשה תורה רפ"ב התורה שאולי נחשבת כחכי ידועה בליקו"מ.

ברגע הראשון מרגיש כאילו אנחנו כבר יודעים מה כתוב כאן, ואין מה לחדש לנו, אך כל המעיין קצת בתורה רואה אין גוונים בה אין ספור עצות ועומק לפנים מעומק ואין שעור לא נגענו באמת עדיין במושג נקודה טובה, וכמה יש לנו עוד לעשות עבודה כדי להאמין בעוצמת הנקודה ולתת לה משקל.

השי"ת יזכנו לחפש בתורת הצדיק, ולהאמין בכוחו לפעול עלינו שנזכה באמת לעבוד את ה' ע"י העצות, שנודרש להם הרבה סייעתא דשמיא לזכות באמת לראות את העולם בהסתכלות של תורה רפ"ב ועניין הנקודות טובות.

רציית לגעת בנקודה מאוד מודגשת כאן בתורה, הנוגעת באמת בכל חלק ופינה ביהדות.

רבינו כאן אומר ז"ל "ועל ידי זה שאתה מוציא בו עוד מעט טוב שישם אינו רשע, ואתה דן אותו לכף זכות, על ידי זה מוציאין אותו פקמת מפה חובה לכף זכות, עד שישם

טעם גן עדן

תורה ס"ב [ד]

משמעות המליצה של השכינה

א] כאשר אדם מתחזק באמונה חזקה בה, ומקרב גם רחוקים לה' בשני אופנים של 'רחוקים', בני אדם רחוקים שלא הכירו את ה', או מצבים רחוקים בהם היה נדמה שה' נסתר, אזי השכינה ממליצה אצל הקב"ה לימודי זכות שילחם לו על ריחוקו ויקרב אותו בצל כנפיו.

ב] משמעות העניין הוא, שהאדם יודע בידיעה ברורה מהשי"ת, כי אם עד עכשיו היה מתחזק באמונה, הרי שלאחר המליצה, השי"ת מקרב אותו שידע בידיעה גלויה, ויראה בעיניו הגשמיים שאין טבע בעולם, והעולם מתנהג באותות ומופתים כמו שיתגלה לעתיד לבוא.

וכמובן, שבגילוי הזה יש הרבה דרגות לאין שיעור. אבל כל בחינה של גילוי שהאדם מרגיש ויודע בידיעה ברורה שהשם יתברך עומד עליו ומנהיג אותו ללא שום סיבות חיצוניות, צריך לדעת שהרגע הזה הוא 'חוד קודשא בריך הוא ושכינתא אפיין באפיין', וברגעים אלו ממש נמתקו דיני השכינה, על ידי שהמליצה טוב עבורו, ונעשה קידבה גדולה למעלה, ונסלחו עוונות שהרחיקו אותו.

ומעתה, יכול הוא לעמוד ולהתפלל בהתלהבות גדולה כי נתברר לו ידיעת ה' בידיעה ברורה.

למסור את הרצון

"לאהבה את ה' אלהים ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם" (דברים יא, ג)

הקשו במדרש תנחומא (נח סי' ג) מדוע בפרשה זו לא נאמר לאהבה את ה' לעבדו 'בכל מאודכם', כמו שנאמר בפרשת ואהבת לאהבה את ה' "בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאורך", ותרצו שפרשה שניה נאמרה על כלל התורה, ולכן יכול האדם לקבל אותה גם בלא שמוסר את כל מאודו, כלומר את כל רצונותיו, אבל התורה שבעל פה אין האדם יכול לקבלה עד שיבטל את רצונו לפני רצון השי"ת בתכלית הביטול, לקבל את כל אשר יעשה עמו. וכלשון המדרש, 'ללמדך שכל מי שאוהב עושר ותענוג אינו יכול ללמוד תורה שבעל פה, לפי שיש בה צער גדול ונדוד שינה, ויש מבלה ומנבל עצמו עליה', כלומר, האדם יכול לעסוק בה יומם ולילה במשך עשרות שנים ואינו רואה בה שום התקדמות בחייו, אינו נעשה בעל הוראה, ואף לא גדול בתורה אלא כביכול נשאר על אותו המקום.

וכך גם בכל חלקי עבודת ה', פעמים והאדם אינו זוכה לראות מאומה בעמלו, בכל מוצאי שבת נדמה לו כי לא פעל מאומה בשבת זו ולא התקדם בה, לאחר כל מצוה נדמה לו שלא עשה בה כלום, ושוב ושוב מנקר היצר הרע בלבו "שוא עבוד אלהים, ומה בצע כי שמרנו משמרתו וכי הלכנו קדורנית מפני ה' צבאות", כי זו היא צורת ההנהגה בזה העולם, וכך גם בכל חלקי עבודת ה', פעמים והאדם אינו זוכה לראות מאומה בעמלו, בכל מוצאי שבת נדמה לו כי לא פעל מאומה בשבת זו ולא התקדם בה, לאחר כל מצוה נדמה לו שלא עשה בה כלום, ושוב ושוב מנקר היצר הרע בלבו "שוא עבוד אלהים, ומה בצע כי שמרנו משמרתו וכי הלכנו קדורנית מפני ה' צבאות", כי זו היא צורת ההנהגה בזה העולם, והעולם עומד.

עומק הפרשה

ניו יורק שבארץ ישראל

אבל כמו בכל הבריאה - גם על המאכל מכסה קליפה דקה, והיא מסתירה ומעלימה שליחות זו, ומחמתה נגרם לאדם משיכה גשמית ותאות אכילה המושכת אותו לאכול מאכל זה כדי למלא את כריסו ותאוותו, כאילו היא תניח את דעתו ותתן לו את האושר שהוא מחכה לו [והיא קליפת נגה המכסה על כך דברים המותרים, משא"כ מאכלות אסורות וכדו' שמכסה עליהם קליפה גמורה מג' קליפות הטמאות].

לכן כדי לאכול צריך האדם דעת חזקה, שקליפה זו לא תסיח את דעתו מהמטרה שלשמה הוא אוכל, מזכרון הקדושה ומהשלמת נפשו על ידי המאכל, דעת חזקה זו מתגלה בעיקר בארץ ישראל שהיא מקור הקדושה, וכשממשיך האדם דעת זו הוא ממשיך למקומו מעין קדושת ארץ ישראל ממש והיא מאירה גם במקומו בחוץ לארץ להזין שם את נפשו בקדושת המאכלים עד שיוכל להלל ולהודות עליהם בקדושת ארץ ישראל.

(ע"פ ליקו"מ לו, ליקו"ה ברכת הפירות ג ובדברי נועם שם, עיי"ש)

וְאָכַלְתָּ וְשִׁבְעַתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לְךָ:

הקשו בזוה"ק (תרומה קנז). הלא ברכת המזון אינה ברכה התלויה בארץ ישראל, וגם האוכל מתבואת הארץ חייב בברכת המזון [וראה מה שכתב בקו' זו הרמב"ן ואלשיך ועוד], ותי' שמזונו של יהודי הוא תמיד משפע ארץ ישראל, ועל כן גם אחר שייצאנו בגלות אנו ניזונים משבח ארץ ישראל ומברכים עליה.

את עומק הענין בדרך עבודה, מבאר מוהרנ"ת שהנה תכלית האכילה היא בירור חלקי הקדושה הטמונים במאכל זה, וכדי לקבל כח לבררם צריך לברך על המאכל לפני האכילה ולאחריה, עיקר הכח לברר את המאכלים הוא המחשבה, כלומר שבשעת האכילה מדבק את מחשבתו באמונה זו לזכור שאכילתו אינה דבר גשמי אלא בירור נורא של חלקי קדושה שנפלו ולמענם ברא השי"ת מאכל זה וגם משך את לבו לאכול, הכל כדי שיתקן את הנשמות שהתגלגלו לתוכו.

לנחם בדיבור

הכח של עם ישראל להחזיק בגלות הם דיבורי הנחמה שהשי"ת דיבר אלינו דרך נביאיו הנאמנים, אשר חלק מדיבורי נחמה אלו אנו קוראים בשבתות אלו של 'שבעה דנחמתא'.

הנחמה שהנביאים דיברו אלינו, הם דיבורים של תקווה טובה, הבטחות נפלאות העתידות לבוא אלינו בעת הגאולה. הנביאים אינם מסתפקים רק בהעברת המסר הכללי שעתיד לבוא גאולה טובה לישראל, אלא הם מציירים זאת בכמה מיני לשונות ציוריים לעורר בנו הרגשת התקווה במקומות הנמוכים ביותר של האבילות.

ובשבתות אלו של שבעה דנחמתא, אנו קוראים את ההפטרה ומתבוננים בלשונות המופלאים של תקוות הגאולה וכך מרפאים וחובשים את כאב הגלות. זהו כח שיש ליהודי לצייר תקווה טובה, ולחיות לאורה.

ה'כח להתנחם' הוא אחד מיסודות החינוך לחיים שצריך להשקיע בה הרבה מאוד ככלי לצלוח את החיים בעולם ההבל הזה.

אולי ממעטים לדבר על כך בהקשר חינוכי, אבל אין ספק שהכח להתנחם ולחשל את הנפש על ידי דיבורים של נחמה ודעת, הוא אחד מהכלים החזקים ביותר שצריכים אנו להנחיל לבנינו ותלמידינו, מכמה סיבות:

[א] על ידי דיבורים וציורים של תקווה טובה, מתעצם נפש הנער לעמוד בקשרי המלחמה. וככל שמטיבים לצייר לו עתיד טוב, עתיד רוחני, עתיד גשמי, יכול הוא להתעודד ולקבל כוחות לשכוח מהעבר. ואין די בשיחה אחת ושתיים, אלא בהרבה שיחות של נחמה וציורים של תקווה.

[ב] נחמת הגאולה הוא לא רק לנער שצריך לחזקו ולעודדו לצאת משבירתו ומאבילותו, אלא לכל נער ונער, לעורר לו שאיפות ורצונות רוחניים גבוהים על ידי שמטיבים לצייר לו ציורי העתיד, איך יראה כאשר יגדל בעוד כמה שנים.

[ג] ככל שנער חי תחת אוירה של דיבורי תקווה וציורי העתיד, כך ממילא יש לו הכח להתפלל ולבקש ולהתחנן מה' שיקרבו אליו. כי כמה שמדברים עם הנערים על מעלת התפילה ובקשה מהשי"ת שיפתח להם אור התורה ועבודת ה', עדיין אין הם מתחברים לדיבור עם ה', כל זמן שאין מאמינים בעצמם שיש סיכוי לשינוי, ורק כאשר הציור של עצמם בעוד כמה שנים עומד לנגד עיניהם, השאיפות והסיכוי לכך ברורים, וכך מקבלים הם כח להתפלל ולבקש.

[ד] ככל שהצלחנו להנחיל לנער את הכח להתנחם בדיבורי תקווה, כך יהיה לו כלי גדול יותר להתמודד בהמשך חייו עם כל תהפוכות החיים.

[ה] אחד הכלים החזקים ביותר שצריך נער לקראת נישואיו והקמת ביתו הוא הכח לנחם לחזק ולעודד את בני ביתו, לדעת להפוך בכח הדיבור, מצבי לחץ וזמנים של צער, לרוגע ושמחה. ואת הכלי הזה יש לנער הגדל באוירה ובסביבה בו יודעים לפייס לחזק ולהרעף דיבורים של עידוד ונחמה.

שבועות אלו מסוגלים לחקוק בלב את הכח להתעודד ולהתנחם, והכח לעודד ולנחם אחרים.

מהו התכלית של עבודת ה'?

האדם בא לעולם להכיר את ה', והיינו לחשוב מחשבות ממצאיות השי"ת, לא רק להאמין באופן עקרוני, שאם ישאלך אדם האם יש אלוקים תוכל להשיב לו אכן יש אלוקים במקום הזה, אלא לפני ששואל אותך אדם, בכל עת מצוא, לעורר מחשבה של מציאות ה'.

צריך לדעת שבכל פעם שאדם מעלה ברעיונו מחשבה על מציאות ה', בכל צורה של מחשבה שהיא, הרי הוא מקיים כמה מצוות. ויש לו לדעת ולהאמין שברגע זה הוא ממש ממליך את ה', ונעשים בידו ניצוצות ותיקונים נוראים ביותר למעלה, על ידי מחשבה קלה שעולה במחשבתו.

קשה לאדם להאמין בכח המחשבה שהוא עיקר הכח המתקן את הבריאה, כי כולוהו במחשבה איתברירו. כי בעולם העשייה, מחשיבים רק דברים שיש בהם הרבה עשייה והצלחה, ואין מבינים שלמעלה מחשיבים בעיקר את המחשבה.

וכמוכן שאם עוסקים במחשבה ואין עוסקים במעשה

ובדיבור הרי הם מחשבות ללא לבושים, ועל כן צריכים הרבה לעסוק בדיבורי תורה ותפילה ובריווי מעשי המצוות, אבל עיקר הבידור בפועל הוא בכח המחשבה.

והנה בענין המחשבה, ישנו מחשבה כללית, מחשבה פשוטה של אמונה שה' ברא את העולם, אך מי שמתחיל להרגיל עצמו ללכת במחשבות כאלו של אמונה, צריך להתחיל לאט לאט לחשוב מחשבות פרטיות יותר לכל דבר וענין.

יש מחשבה של אהבה, ויש מחשבה של יראה, יש מחשבה של התפעלות מגדולת ה', ויש מחשבה של קבלת עול מלכות שמיים פשוטה.

יש מחשבות על ידי שלוקח במחשבתו איזה פסוק מהתהילים המדבר מגדולת ה' בכל פעם פסוק אחר.

ויש מחשבות שחושבים בעת קיום המצוות, בשבת על פנימיות אור השבת. בלימוד התורה לחשוב מחשבות על מהות התורה, ועל הקדושה הנוראה השורה על כל תיבה ואות מתורתנו הק', ובעת התפילה לחשוב שה' שומע התפילה וכו'.

♦ התורה הזמנית: בס"ד, אחר חודשים בהם עסקנו בתורה ס"ב, בימים אלו, כלל לומדי ועוסקי התורה הזמנית העולמית מתחילים יחד בלימוד תורה רפ"ב - 'אזמרה לאלוקי בעודי', אחת התורות העיקריות בתורת רבינו ז"ל, ובלשון מהר"ת: "נאר אזמרה!" (רק 'אזמרה'). תורה זו מוזכרת פעמים אין ספור במכתבי מוהר"ת זי"ע א' כאבן יסוד בעבודת ה', עליה אף אמר כי יש לעסוק בה במקביל לכל תורה אחרת; 'ותלך עמה בכל יום'. 'הפוך בה והפוך בה וסיב ובלה בה, וממנה לא תזוה, שאין לך מידה טובה ממנו, ובכל יום ויום יהיה הדרך הזה בעיניך כחדש' (עלים לתרופה כ"ח).

♦ בתורה זו נלמד להתחבר להשי"ת עם כל מעט טוב, להחיות בו את נפשותינו בכל מצב שהוא, ולנצח בו את כל כוחות הרע העומדים על נשמותינו ועל נשמות סובבנו, ובכך להתחזק בתפילה בשמחה, ולהתחדש בעבודתו יתברך.

♦ ליקוטי תפילות על התורה: תפילה צ'. ליקוטי הלכות: בהקדמה, השכמת הבוקר א', ראשית הגז ד', פריה ורביה ג', הכירות וקבלנות א'.

♦ לאור חשיבותו הרבה של תורה זו, אנו כאן - ב'עלה לתרופה' - נקדיש א"ה את כלל המדורים בגיליון הבא, לחזק ולהתחזק בעצת 'אזמרה'.

♦ אומן: חסיד יקר, זכור! כל תפילה פועלת! עצם קיום הקביץ הן' בימי ר"ה הבעל"ט - אינו מובן מאליו כלל וכלל, ובפרט בעת מלחמה. 'פתח פיך והוציא דבריך הנעמיים לפני הקדוש' ברוך הוא' (מתוך 'שיר נעים'), ובכל עת מצוא הרבה בתפילה ותחנונים למען קיום צוואת רבינו ז"ל.

יורל ע"י מכוני עלה לתרופה
בבל ענין או להצטרפות למועדים בדוא"ר
A028080148@GMAIL.COM
02-8080148
מקס או הודעה קולית
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערות נסגרת מידי יום ראשון בשעה 19:00

הלכה פסוקה

מאת הר"ה ג' ר' שמעון אנשין שליט"א | מ"צ בעיר בית שמש יצ"ו

דיני ממונות השכיחים לנוכחים

אלא שהמשכיר אמר לשוכר שאין הענין סגור עד שיקבל מקדמה - יכולים שני הצדדים להתחרט.

ג. אבל אם סיכמו על כל הפרטים באופן מוחלט, ורק טכנית לא עשו קניין בפועל, והשוכר רוצה להתחרט, הדין כן.

(א) אם לא יגרם הפסד כספי למשכיר בגלל זה [כגון שבלאו הכי לא באו לשכור בנתיים], וגם יכול למצוא שוכר אחר בלי טיחה - אין לשוכר להתחרט. ואם עשה כן בלי סיבה, אין רוח חכמים נוחה הימנו ונחשב 'מחוסר אמנה' ומותר לקרוא אותו רשע. ו"א שאף איסור דאורייתא או דרבנן יש בזה.

(ב) אבל אם עשה כן מסיבה מוצדקת או אפילו בגלל שמצא מקום זול יותר - למרות שאין לעשות כן, מכל מקום נחלקו הפוסקים אם נקרא 'מחוסר אמנה'. אמנם אם השוכר התחרט כשעדיין לא עבר זמן משמעותי מההסכם, נראה שאין להחשיבו כמחוסר אמנה.

(ג) אם לא יגרם הפסד כספי למשכיר אבל יגרם לטיחה למצוא שוכר אחר - בזכותו של המשכיר להיות לו 'תרעומת' על השוכר. והוא הדין אם המשכיר רוצה להתחרט ויגרם טיחה לשוכר למצוא מקום אחר - בזכותו של השוכר להיות לו תרעומת על המשכיר.

(ד) אם השוכר יגרם להפסד כספי בגלל שמתחרט, כגון שבנתיים נדמך לו שוכר אחר ולא קיבל אותו - אסור לשוכר להתחרט, ואם עשה כן, יש לשאול לרב האם וכמה צריך לשלם למשכיר.

מאמר זה היה למראה עיניו ולפי פסיקותיו של הגאון רבי צבי ברוורמן שליט"א

דידה או חדר שעשעו בו כבר קנין האמור

א. המשכיר אינו יכול להתחרט בשום אופן. ואפילו אם יש לו סיבה מוצדקת, כגון שאין לו היכן לגור כעת.

ב. לגבי השוכר הדין שונה, שיכול להתחרט אם יש לו 'אונס' הגורם לו שלא יוכל לשכור את המקום, אבל בלי סיבת אונס, אינו יכול ביותר - על כן אין להחליט לבד אלא יש לשאול לרב אם הוא בגדר אונס או לא.

ג. עם כל זאת יכול השוכר להתחרט אם יש חסרון רציני בדירה שמקובל שהשוכר מבטל את השכירות בגלל זה, כגון: אין שם מזגן או שאינו עובד. אין שם מים חמים. יש רעש חריג בקרבת מקום, כגון שמשפצים שם בדירה הקרובה וכיוצא בזה. וכן אם המקום מלוכלך ברמה כזו שברוך כלל עוזבים את המקום.

ד. בכל אופן שהשוכר לא השתמש עם המקום, בין מחמת אונס או לא, או אם השתמש בו בחלק מן הזמן אפילו כשיש שם חסרון רציני - יש הרבה אופנים שמכל מקום צריך לשלם למשכיר דמי השכירות או פיצוי כספי אחר. ואין כאן מקומו להאריך.

אם לא עשו קנין עדיין הדין תלוי אם יש 'הסכמה מוחלטת' בענין או לא:

א. אם עדיין לא סיכמו סופית על כל הפרטים כולל תאריך כניסה למקום וסכום וצורת התשלום - יכולים שני הצדדים להתחרט.

ב. אם כבר סיכמו סופית על כל הפרטים,

הוספת דיירים בדירה או חדר ששכרו א. דירה או חדר שהושכרו לפי מספר המיטות, וכמו שהוא בדרך כלל בדירות קייט או המושכרים לימי בין הזמנים - אסור בהחלט להוסיף עוד אורחים/דיירים שישנו שם, וזאת אפילו אם ישנו באותם מיטות. וכל שכן שאסור להוסיף מזדונים או מיטות.

ב. אבל יכול השוכר להזמין אורחים ללא שינה, אמנם רק כשהוא בסבירות, כלומר בכמות ובזמן שאורחים רגילים לשהות בבית המארח, אבל לא על מנת שיהיו שם רוב שעות היום, באופן שיתכן שלא השכירו על כל מנת כן, ובפרט אם משערים שאם המשכיר יבוא, יגרם לו לחוסר נעימות.

ג. דירה או חדר שהמשכיר אינו מתעניין כלל במספר הנפשות הבאים להתארח - מותר להכניס אורחים ללא הגבלה, אבל רק כשהוא בסבירות, דהיינו לא להוציא מזדונים על הריצפה ולא לישון במקומות שלא נועדו לכך.

ד. בכל האמור הוא תקף גם אם בכונת השוכר להוסיף כסף לבעל הבית על השימוש או הוספת דיירים.

שוכר או משכיר שרוצים להתחרט הדין תלוי אם כבר נעשה 'קנין' או לא, והיינו: אם חתמו על חוזה שכירות. או נתנו כסף באיזה צורה שהיא כולל: צ'יק אפילו שאינו שלו, העברה בנקאית, אשראי שהכסף מגיע מידית למשכיר. או מסירת מפתח. או התחילו להשתמש לעיני המשכיר. [למעשה קיימים עוד סוגי קנינים, והעסקנו רק את השכיחים].

החיזוק השבועי

הַכֹּלֵל, שֶׁהָאֱדָם צָרִיךְ לְהִכְרִיחַ עַצְמוֹ בְּכָל הַלְחָוֹת לְכָל הַדְּבָרִים שֶׁבְּקִדְשָׁהּ מֵאֵד, בַּפְּרָט לְתַפְלָהּ, וְאִם אֶעֱפֹ"כ אֵינוֹ זֹכֵר, אֲסוּר לוֹ לְפַלֵּ בְדַעְתּוֹ כֹּלֵל, וַיִּחַזַּק אֶת עַצְמוֹ וַיַּחֲזִיק אֶת עַצְמוֹ בְּכָל מֵד דְּאֶפְשֵׁר... וַיִּזְדַּר מֵאֵד לְהִתְפַּלֵּל בְּשִׂמְחָה וּלְהַרְגִיל עַצְמוֹ שֶׁהַיְהוָה הִתְפַּלֵּה בְּנִגּוֹן שֶׁל שִׂמְחָה. וַיִּדְאָה לְשִׂמּוֹחַ אֶת עַצְמוֹ כְּדָם הִתְפַּלֵּה וּלְהַחֲיוֹת אֶת עַצְמוֹ בְּכָל מֵד דְּאֶפְשֵׁר, וּלְחַפֵּשׂ לְמִצָּא עַצְמוֹ אִיזָה נִמְדָּה טוֹבָה כְּדִי לְכַוֵּן לְשִׂמְחָה שֶׁיִּכָּלֵל לְהִתְפַּלֵּל בְּשִׂמְחָה. וְכִבֵּר מֵבָאֵר מִזָּה בְּמֵאֵד אֲמִירָה לְאֵלֵהֵי בְּעִידֵי זְכוּי, עֵי"ש הַיִּטֵּב. וַיֵּשׁ בְּעֵינָיו זֶה שֶׁל תְּפִלָּה הַיְהוָה הַרְבֵּה לְסַפֵּר, אֲךָ אֵי אֶפְשֵׁר לְבָאֵר בְּכַתֵּב כִּי אִם קִצְתָּ רְאִשֵׁי פְרָקִים. וְהַמְשַׁכֵּל הַחֲפִיץ בְּאֵמֶת, יִבִּין הַיִּטֵּב אֶת כָּל דְּבָרָיו כִּי הֵם עֲצוֹת נְפִלְאוֹת וְנִזְרָאוֹת, אֲמִיתוֹת וְתַמִּימוֹת.

שיחות הר"ן נ"ה

יהלום

ותהלה לאל אין לנו
להתפיש להזכיר התורה
הנזרדה 'אזמרה' אלפים
פעמים בכל יום, כי היא
דייננו: עלים לתרופה רנ"א

כלל ציבור מבקשי ה' שחיי פנימיות והחסינות
המשותקים לחיים את הדת ולהלביב את הלב.
מוזמנים להצטרף לפרויקט 'עשמו וראו'
לשם את שמך פנימית תורח הקדושה
של דבי מתוך מברטלב. ד"ר. צבי שפירא ליקוטי מוה"ר.
לישוריים מידע ופרטים על הפרויקט. הערול לת המלנות
חייג עכשיו! 077-336-2063
או עמודות דורים פלוס